

НИНА БОЖИДАРОВА
МОЯТ ДОМ
МОЯТА КРЕПОСТ

chitanka.info

Стрелят.

Навън отново стрелят. Или, може би, това са фойерверки. Не знам. И не ме интересува. Добре правя, че не излизам. Той всъщност Чарли, миличкият, първи се сети и престана да излиза. Нищо, че няма родословно дърво, знае как да живее.

Когато обявиха СПИН-а, аз си сложих ръкавици и спрях да ходя в кафенето — и без това там от моите приятелки бе останала само госпожа Димитриева, но тя не винаги се сецаше коя съм, пък и беше загубила напълно слуха си, беше загубила и слуховия си апарат, а аз, както не мога да говоря високо от хроничния си ларингит (или фарингит), та само се усмихвахме срамежливо една на друга... И тогава Чарли престана да души. Даже мястото, за да... такова... да отиде по голяма нужда си избираше без да души. Погледне-погледне и си избере.

Но от ден на ден все по-лошо почна да става. И тези гърмежи! Не знам — веселят ли се или убиват. Чарли, миличкият, се крие под канапето. И аз се скрих няколко пъти там, но после ме сецна дископатията. Като затрещят гърмежите се покривам с възглавници.

Чарли реши да пробва да ходи в клозета. И му се получава. Е, понякога не улучва, но то се случваше и с покойния ми съпруг. А за приятелите му да не говорим, но Бог ще прости. За мъртвите или добро, или... Хич не е хубаво да сплетничиш за нещастните мъртъвци — разлага се човекът, а ти говориш ли, говориш... но всички бяха виждали как се гърчи мъжът ми, когато белите мишки по полазваха, когато се катереха по него и любовно му хапеха ушите. Поне той така твърдеше, че било любовно. Много малко хора познаваха мишките — само неговото най-близко обкръжение... Но аз се отвлякох... Та Чарли вече ходи в клозета.

На улицата рано се стъмва. Тогава проверявам заключена ли е вратата, прегръщам Чарли и се свивам в ъгъла до радиото. То не работи. Развали се в момента, когато донесоха мъжа ми за последен път. Трябва да е било доста привързано към него.

Никога не паля лампата — да не привличам вниманието им, на тези, които са отвън. Които измислиха СПИН-а и си живеят сега с него. И на всичкото отгоре стреля.

За мене се грижи един съсед. Взима пенсията, купува разни неща за вечерята на Чарли. На мене почти нищо не ми трябва, почти нищо.

Съседът оставя всичко пред вратата, звъни, изчаква да чуе стъпките ми и си отива... Аз не желая да общувам с външния свят — там сега има дезинтерия или може би дифтерия, или коклюш — забравих. Освен това се е събудил туберкулозният бацил. Има и холера.

Пък на едно гробище решили да построят детска градина и съборили паметниците. Всичко разровили и се разбрало, че там са погребани умрели от чума. Вярно — умрели са миналия век, но аз никога не бих пратила внука си в такъв детски дом и колко добре, че изобщо нямам никакъв внук.

Ако се забавя малко, съседът решава, че съм умряла и започва да звъни много силно. Сигурно предполага, че така със звънене се съживяват обикновено мъртвите. Не мога да му се сърдя, но Чарли се скрива под канапето и дълго след това не излиза оттам; естествено, такъв шок... Идването на съседа ми създава някои неудобства, защото не винаги си спомням как се отваря вратата. Има толкова много ключалки. Мъжът ми, преди да го нападнат мишките, имаше хоби, старинните ключалки... останаха ми толкова много, все едно е бил надзирател. А той бе професор. После говореха, че бил шпионин, но аз не повярвах. Нито не вярвам на един мъж. Ни нито един мъж.

Напоследък усещам съседа още преди да е стигнал нашия етаж и хуквам към вратата. Не искам да се шокира миличкият Чарли. Като се скрие под канапето, той цял ден не излиза, даже и до клозета не ходи. Което не е хубаво, нали не отварям прозорците, за да не влизат бацили...

Но вече посвиквам, преди бях толкова чувствителна към миризми. Всъщност, уличната смрад също бе една от причините да се заключа вкъщи...

И все пак тази сутрин съседът звъня много дълго. Чарли се скри, пък аз се изплаших, за малко да отворя преди съседът да си е отишъл. И чух гласа му — прощава се с мене. Заминава за Южна Африка. Щях да припадна. Отдавна бях забравила, че съществуват човешки гласове — моят глас, на Чарли, на съседа, на онези, от които се крием. Пък и нали радиото отдавна не работи... И ми се стори, че чувам собствената си мисъл: „Заминавам за Южна Африка“. Аз това. Причерня ми, зави ми се свят, а сърцето ми удари в гръкляна. Свестих се навреме и не отворих.

Сега ще трябва да икономисвам. Бедният Чарли! Но пък запасите ми сигурно ще стигнат. Бюфетът е натъпкан с консерви. Е, някои са останали още от войната, но първо ще ги пробвам аз...

Наоколо е странно тихо. Даже са спрели да гърмят. Чарли не излиза изпод канапето вече четвърти ден. Мисля, че се досещам какво е станало. А аз ще проверя още веднъж ключалките и ще седна в ъгъла до радиото, за да не трябва да се местя като се стъмни. Ще поседя така още малко. Още съвсем малко.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.